

Мисливці

КУПИТИ

«Мисливці» - це продовження історії, що розпочалась у першому романі Назара Крука «Звірі». Джокеру та Максудалось вирватись з-під опіки Контори. Принаймні, так вважали вони. Однак не всі в організації загубили слід утікачів, і щойно в Конторі виникли проблеми з черговою порцією вихованців, які володіють надзвичайними екстрасенсорними здібностями, до Джокера навідався один із його колишніх вихователів, упевнений у тому, що впоратися з ними може лише Макс, а єдина людина, якій Макс повністю довіряє, - це Джокер...

назар крук

МИСЛИВЦІ

Анотація

«Мисливці» — це продовження історії, що розпочалась у першому романі Назара Крука «Звірі». Джокеру та Максу вдалося вирватись з-під опіки Контори. Принаймні, так вважали вони. Однак не всі в організації загубили слід утікачів, і щойно в Конторі виникли проблеми з черговою порцією вихованців, які володіють надзвичайними екстрасенсорними здібностями, до Джокера навідався один із його колишніх вихователів, упевнений у тому, що впоратися з ними може лише Макс, а єдина людина, якій Макс повністю довіряє, — це Джокер...

Copyright © by Calvaria Publishing House, 2010

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of Calvaria Publishing House.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Кальварія».

ISBN 978-966-663-306-7

ISBN 978-966-663-286-2 (серія para bellum)

© «Кальварія», 2010

1

Я впізнав його одразу. Він увійшов до мого кабінету повільно, давно знайомою котячою ходою, тримаючи руки так, аби я їх бачив. Він знав, до кого йде. Він знав, як мене дратують різкі рухи. Він знав, що якби залетів у двері, голосно грюкаючи ними й гарячково виблискуючи очима, як роблять це мої співробітники, я б уже вбив його. Принаймні спробував би вбити. А так — лише здивовано підняв брову й відкинувся у кріслі, почухавши за вухом кульковою ручкою — єдиною зброєю, що була під рукою.

Він зачепився за неї поглядом. На якусь мить, але зачепився. Оцінив. Він пам'ятав, не міг не пам'ятати, що у кращі часи такої от ручки мені було достатньо, щоб убити.

— Доброго ранку, синку, — сказав він мені та посміхнувся.

Давно знайомою котячою посмішкою, за якою ніколи не можна було вгадати, що робиться в його патлатій макітрі.

Я завжди ненавидів оцю його манеру так звертатися до мене. Можливо, через те, що він мав на неї право. Він був одним із моїх названих батьків. Одним із шефів Контори — організації, яка породила мене. Чорним привидом із темного минулого, що так несподівано матеріалізувався в моєму кабінеті.

Шкода... Я сподівався, що привиди залишаться привидами...

— До вашої появи він і справді був добрим, — зітхнув я та кивнув на стілець для відвідувачів. Він кивнув у відповідь, присунув стілець до столу, сів навпроти. Доки мій гість виконував маніпуляції зі стільцем, я відчайдушно намагався зрозуміти, що відбувається. Чому один із шефів так підло зрадженої мною декілька років тому організації точно знає, де я, навіть розмовляє зі мною, а я — досі живий.

Мене б мали ліквідувати (чи хоча б спробувати зробити це), щойно знайдуть. Я — потенційна загроза. Я — результат секретного проекту, який вийшов з-під контролю. Я — колишній Джокер. Щоправда, колишніх у нашій Конторі не буває. У нас бувають лише живі або мертві.

Саме тому наш із ним теперішній мирний діалог був щонайменше дивним...

Однак зараз навпроти мене сиділа людина, довкола якої завжди коїться щось дивне. Візаві, власною персоною, сидів Док — керівник Об'єкта 27 (кодова назва — Санаторій), підрозділу Контори з вивчення паранормальних явищ і створення надлюдей. Щоправда, наскільки мені було відомо, ані в першому, ані в другому жодних успіхів Док так і не досяг...

— І що ж вас до мене привело? — поцікавився я, повертаючи, нарешті, ручку на стіл і знову відкидаючись у кріслі.

— Сигнал, синку, — посміхнувся у відповідь Док і змовницьки підморгнув (завжди ненавидів цю його манеру так підморгувати), — звичайний радіосигнал.

«Який у біса радіосигнал?! — пронеслося в голові. — Я ж витяг той клятий чип! Що ще сиділо в мені?! І чому лише зараз?! Чому не одразу після втечі?!»

— Я, власне, не зовсім про це питав... — усміхнувся я у відповідь. — Але про радіосигнал — це цікаво. То ви стежили за мною увесь цей час?

Док тихо розсміявся, відмахнувся:

— Ні, що ти! Якби Конторі було відомо, де ти, тебе б уже давно ліквідували!

Я розсміявся у відповідь:

— Яке полегшення! А то я вже злякався, що на мені знову ставили експерименти без мого відома! Чомусь щойно хтось із Контори наближається до мене, у мене виникає таке враження... Не знаєте чому, Доку?

Ми разом посміялися з мого вдалого жарту, після чого Док знову посерйознішав і повідомив:

— Контора за тобою не стежила. За тобою стежив Жарох. Я дізнався про це лише вчора. Інші досі не знають.

Жарох... Як я про це не подумав? Жарох, мій названий батько, мій старий, мій учитель і шеф. Людина, якій я був зобов'язаний усім, і яку врешті-решт зрадив, людина, що пригріла за пазухою мене, зміюку. Головний ідеолог невдалого експерименту, продукт якого плюнув на всю Контору загалом і на нього самого зокрема.

Я був його сином, я був його дітищем, я був його продовженням у цьому світі. Звісно, Жарох не міг обмежитися одним чипом, вмонтованим у моє тіло. Він, як і всі батьки, хотів контролювати дитину, а з його параноєю лише один чип навряд чи міг вважатися єдиним засобом для забезпечення стопроцентного контролю.

І звісно, не міг він видати мене нашим. Він образився, але не настільки. Він хотів, аби я жив — аби існувало хоч якесь його продовження в цьому світі. Контора ж хотіла протилежного.

Чому ж видав зараз? І чому саме Докові?

Док помовчав, роздивляючись стіл. Він щось явно хотів сказати, але не знав як. Не міг зібратися з думками.

«Старішаєш, Доку? — подумки насміхався я з нього. — Раніше ти був більш проречистим на слово. Раніше ти міг переговорити усю Контору разом узятую. Старішаєш...»

— Ну і? — підбадьорив його я. — Тепер ви знайшли мене. Що далі?

— Нам потрібна твоя допомога, — нарешті вимовив Док, і ці його слова ввели мене в ступор. — Конторі потрібна твоя допомога.

Я ледь стримався, аби не роззявити рота. Поцікавився:

— А що, суперменів у вас уже не випускають? Співчуваю... Але, Докторе, я ж уже теж не супермен. Я — вже немолодий п'яниця, що працює редактором задрипаної районної газетки... Це якщо ви не помітили.

— Не ти потрібен Конторі, — відмахнувся Док, — не хвилюйся, про тебе ми давно забули. Не ти — твоя допомога.

Я знизав плечима:

— Допомога? Можу запропонувати статтю про вашу діяльність на благо Батьківщини на першій сторінці. Імідж там позитивний створити, усе таке...

— Імідж нам не потрібен, — м'яко посміхнувся Док (мені завжди подобалася терплячість, із якою він витримував мої напади балакучості), — ані позитивний, ані негативний...

І він знову замовк, задивившись на стіл.

— А потрібен вам... — підказав я йому.

Чесно кажучи, набридли мені ці ігри в хованки. З часів останньої роботи на Контору не люблю я їх. Дуже не люблю.

— А потрібен нам Макс.

— Макс? — перепитав я. — Макс... Макс... А! Пригадую! Це, здається, такий волохатий хлопчик, якого мені наказали ліквідувати...

— І ти, дякувати Богові, не послухався, — додав Док.

Я сіпнувся, здивовано роззирнувся, спитав:

— Мені почулося, чи хтось тут говорить про Бога?

— Джокере, припини, — м'яко попрохав Док, — він нам дійсно потрібен.

— Конче і терміново? — підказав я.

— Конче і терміново, — погодився Док.

Я зітхнув:

— Добре, спробую роз'яснити популярно. Я витяг його тоді, я допоміг йому спекатися вас, він натомість допоміг мені. Все. Крапка. На цьому етапі нашої успішної співпраці ми

попрощалися, і я, чесно кажучи, дуже сподівався, що більше не побачу ані його, ані вас. Вас я побачив. Дайте хоч одній моїй надії справдитися.

Док помовчав, знову втупившись поглядом у стіл... Дався йому той стіл! Потім перепитав:

— То ти не знаєш, де він?

— Не знаю.

— Що ж, у такому разі відкрию тобі секрет: де він, знаю я.

А, ну про це вже треба було здогадатися. Док любив Макса не менше, ніж Жарох — мене. Як сина. Не надто вдячного й люблячого, але — сина. Тож Жарох увесь цей час оберігав від Контори мене, а Док — Макса. Ідіот я. Міг би й здогадатися, чому на нас жодного разу так ніхто й не вийшов, чому жодного разу не наздогнали... Не полювала на нас Контора. Від Контори ще ніхто й нікуди не тікав. Кому це знати, як не мені — колишньому ідеальному ліквідаторові? На нас полював лише один із трьох її шефів. Двоє інших нас рятували. А я все думав, що нам просто щастить...

— А якщо я не схочу вам допомагати? — поцікавився я.

— Слухай, — Док нахилився до мене через стіл, від нього несло м'ятною гумкою й різкими парфумами — аромат, знайомий з дитинства. — Слухай, тобі нецікаво, як я довідався про те, що Жарох стежить за тобою?

Я знизав плечима. Мені не було цікаво. Мені вже давно не було цікаво все, що стосувалося Контори та інтриг моїх любих шефів.

— Загіпнотизували, певно, його. Ви ж у нас видатний гіпнотизер...

— Жарох мертвий, — тихо промовив Док, відкидаючись назад. Тихо, холодно й чітко. Спокійно й упевнено. Щоб не виникло зайвих питань. Так зазвичай не говорять про смерть.

Нормальні люди так не говорять. А я так відвик від наших, конторських, що спочатку навіть не повірив.

— Його вбили, — провадив Док, — і ми не можемо навіть уявити, хто і яким чином це зробив. Мої сенси нічого не бачать. Тому я і сподівався на Макса.

Він знав, куди бити. Ця зміюка завжди знала, куди бити. Жарох був моєю ахіллесовою п'ятою. Я завинив йому чимало своїх життів і одну зраду. Це не могло нічого не означати. Навіть для такої потвори, як я.

— Я можу подумати, — повільно промовив я, — та чому ви вважаєте, що Макс погодиться працювати з вами?

— З нами — ні, — посміхнувся Док і знову підморгнув, — з тобою.

— А зі мною з якої радості?

— Ти ж урятував його.

Гм, цікаво, як вони збиралися працювати з цими дітьми-індиго, якщо настільки не розуміють їхньої системи цінностей? Ламери...

— Повірте мені, Докторе, це для нього нічого не означає.

— Можливо... Але згадай, Джокере, як він слухався тебе. Він вірив у тебе. Він вірив тобі. Ти був йому ближчий за нас усіх...

Так, аргументів у Дока більше не було. Він уже хапався за будь-яку соломинку.

— Облиште, — відмахнувся я, — самі ж чудово знаєте, як усе було. Нікому він не вірив, нікого не слухався. Він просто прикидався. Грав за ситуацією. Я був потрібен йому тоді.

— Можливо, — повторив Док, — можливо... Але ж спробувати варто! Поговори з ним. Просто поговори. Скажи, що ніхто, крім нього, не може впоратися. Це мусить його зацікавити.

А ось це дійсно могло спрацювати...

Дідько, про що я думаю? Про те, як втягнути Макса у гру, що остогиділа мені багато років тому? У гру, з якої я з такими

зусиллями його витягав?

Пішов би ти, подумав я, холодно розглядаючи Дока, пішов би ти під три чорти... Під десять чортів пішов би, з вікна б вилетів... Якби ж тільки не Жарох...

— Дурите ви мене, — впевнено сказав я, — брешете про Жароха для того, щоб вийти через мене на Макса.

Не відчував я, що мого названого батька вже немає... Чи просто не хотів вірити?

Док раптом усміхнувся.

— Я щойно сказав щось веселе? — вирішив про всяк випадок пересвідчитися я.

— Дивно просто... Скільки років уже з нами не працюєш, а параноя міцнішає...

— Не турбуйтеся. Вона вмикається лише тоді, коли бачу когось із вас. Рефлекс у мене такий. Умовний.

Док зітхнув, дістав цигарку, клацнув запальничкою. Ні, нічого не змінюється у світі. А я вже злякався, що він кинув курити...

— Тіло Жароха в Нестора, — сказав він, затягуючись, — який, як ти, певно, здогадався, не в курсі того, де я та з ким наразі спілкуюся.

Та здогадався. Важко було б не здогадатися. Якби Нестор знав, із ким наразі спілкується Док, тут би вже свистіли бомби, підривалися гранати, тріщали б калаші... І на Дока не подивився б. А може, навпаки, подивився б. Крізь приціл снайперської гвинтівки. Док давно був скабкою у Несторовій дупі, просто приводу для знищення себе раніше він не давав...

Нестор, лисий диявол, — третій із шефів Контори, який, на відміну від Жароха й Дока, з першого дня пророкував провал проекту «Джокер» і заздалегідь ненавидів мою скромну персону. Втім, Нестор ненавидів усе, що не міг безпосередньо контролювати...

Уявляю, як він радів і скільки разів повторював «а я ж казав», коли проект таки провалився. Уявляю, з яким запалом він кинувся б полювати на нас із Максом...

Дізнавшись, де я, він одразу, не замислюючись, влаштував би тут локальну війну в окремо взятому районі. Чи просто пожбував би сюди атомною бомбою. Так, про всяк випадок, щоб ліквідувати напевне. Він же краще, ніж будь-хто, знає, який я буваю живучий, коли мене вирішують убити.

— Гаразд, — сказав я, також закуривши, — тіло — в Нестора. Які докази є у вас?

— Я прийшов до тебе. Сам. Неозброєний і без будь-якої підтримки. Я довіряю тобі. Тож давай і ти мені довірятимеш...

— Доку, — ледь не розсміявся я, — будь ласка, облиште! Використовуйте це ваше НЛП деінде, на екстрасенсах своїх тренуйтеся, на собаках ваших... Мені потрібні докази.

Він ледь усміхнувся, похитав головою, тоді обережно й дуже повільно витяг із внутрішньої кишені диск.

— Тут, — сказав він, — запис із камери в будинку Жароха в день його смерті. Запис єдиний — інші стерті, а цю камеру, певно, не знайшли. Коротше кажучи, це — мій єдиний доказ. Переглянь. Якщо зацікавишся, чекаю на вас із Максом у Санаторії. Якщо ж ні... — він загасив цигарку й знову підморгнув. — Що ж, тоді просто забудемо про існування один одного. Назавжди.

Він поклав диск на стіл та накрив його папірцем з адресою, Максовою адресою. Звично відкинув назад світлі патли, м'яко підвівся й вийшов.

Я довго дивився на обережно зачинені ним двері й думав, що він анітрохи не змінився. І знову здавалося, що в цьому світі за законами часу живу я один. Я дорослішаю, я старішаю, я переживаю вікові кризи. Контора ж застигла у часі. Її шефи, які давно вже мали б бути якщо не згорбленими дітками, то

принаймні особами похилого віку з купою хвороб, з підвищеним тиском та болями в суглобах на зміну погоди, залишаються такими, якими я пам'ятаю їх з дитинства. Дорослими, але вічно молодими, сповненими прихованої десь глибоко всередині шаленої енергії.

Може, Санаторій уже відкрив секрет безсмертя?

Ні, якби це було так, мій Жарох був би зараз живий-здоровий...

Я ледь не вилаявся. Знову це починається! Знову я починаю безпідставно вірити Докові. Довіряти йому. Клятий маніпулятор! Гіпнотизер бісів!

Я взяв зі столу диск і запхав до кишені. Буде що подивитися на ніч...

2

Макс, судячи з усього, так нічого й не навчився. Принаймні адреса на папірці була тією ж, яку він повідомив мені три роки тому.

— Я повертаюся до Києва, — сказав він тоді.

— Бо вони не шукатимуть у себе під носом? — поцікавився я. Макс відмахнувся й широко посміхнувся:

— Знову накручуєш, Дене. Я просто скучив за Києвом.

Отаке воно було, індиго. Все в нього було просто. Все було з такою широкою посмішкою. З цією щирою посмішкою й дитячою безпосередністю він робив усе: розповідав анекдоти, напивався й тверезів, гіпнотизував водіїв та продавців у кіосках, убивав...

З цією ж посмішкою відчинив мені двері квартири, з якої, за всіма правилами поведінки втікача, мав уже давно з'їхати.

І нічого не було більше — ані подиву, ані страху, лише ця посмішка.

Він змінився. Почав перетворюватися із підлітка з жахливими немитими патлами на дорослого чоловіка. І навіть дещо підкачався. Це було аж надто помітно, бо вийшов до дверей він у всій своїй красі — з одягу на ньому були лише коротенькі шорти.

— Ти завжди відчиняєш двері в такому вигляді чи мене з вікна побачив? — поцікавився я.

— Сусідка обіцяла зазирнути, — змовницьки підморгнув він (і одразу ж став схожим на Дока), — а ти все зіпсував... Ну, тепер уже нічого не зробиш... Заходь...

І посунувся, пропускаючи мене до квартири.

Він поводився так, ніби я до нього ледь не щодня навідуюся. Індіго...

— І коли це сталося? — поцікавився я, роззираючись.

Макс грюкнув дверима, зачиняючи їх, і обернувся до мене.

— Сталося що? — спитав він.

— Коли ти встиг дізнатися про такі винаходи людства, як шампунь і гребінець? — пояснив я.

Його чорне, колись одвічно брудне й заплутане волосся зараз було зібрано в акуратний хвіст і аж сяло чистотою. Ця зачіска робила його ще більш схожим на Дока.

Макс розсміявся, відповів:

— Розумні люди розповіли. Ну, ходімо?

Ясна річ, він підвів мене до бару — надто добре мене знав, аби спершу демонструвати щось іще. Бар аж тріщав від кількості пляшок дорожнього алкоголю. Боюся навіть уявити, яким чином у нього опинилося все це. Про те, звідкіля він узяв цю квартиру, взагалі краще не думати...

— Коньяк? — спитав Макс за спиною. Я обернувся. Певно, я надовго завис біля бару — індіго вже встигло вдягтися. Чисті й випрасувані речі ніяк не в'язалися зі звичним мені іміджем індіго.

— О боже! — злякався я. — Вони тобі й про праску розповіли?!

Макс посміхнувся та знизав плечима. Спитав, киваючи на бар:

— То як?

— Якщо пам'ять не зраджує мене, то перша наша з тобою пляшка «Hennessy» завершилася глобальною лажою для Контори, — нагадав я.

— Подивимося, до чого призведе друга, — весело запропонував Макс і таки дістав пляшку.

Він затяг мене до великої, але затишної кімнати, м'які меблі й теплі кольори якої різко контрастували з мармуровою прохолодою усієї квартири. Тут були зручні крісла, невеликий, але масивний столик із червоного дерева, сигари на столику й колекція ножів на стіні.

Бракувало каміна... Щось вкололо зсередини — до болю схожий інтер'єр був у будиночку Жароха. Й килими там були, й зручні крісла, і зброя на стінці, й камін...

Так, каміна тут явно бракувало. А от плазма на півстіни виглядала геть зайвою.

— Ясно, — зітхнув я, сідаючи, — з праскою впорались, а от зі смаком у нас досі проблеми...

— Естет! — гмикнув Макс і налив. Сів поруч, підморгнув, відсалютував келихом.

Випили.

— То як справи? — поцікавився Макс, беручи сигару й відкидаючись у кріслі. Без жодного підтексту, без прихованих смислів, без подвійного дна — йому дійсно хотілося знати, як у мене справи. Його не цікавили ані причини мого раптового візиту, ані його можливі наслідки. За це він мені й подобався. Цим він вигідно різнився від усіх моїх знайомих конторських падлюк.

Як добре, що він не змінився! Навіть після того, як Контора зрадила його. Навіть після того, як він зрадив Контору...

— Справи... Ще вчора були непогано, — чесно зізнався я. — Тепер — не знаю.

— Чому?

І співчувати він також не навчився. Просто зацікавлено вивчав мене. Як вивчають піддослідних пацюків. Як він вивчав усе й усіх навколо.

— Вранці до мене зайшов Док...

— Док?! — Макс аж підскочив, у чорних очах спалахнула хвороблива цікавість. — І що? І як він? Що він тобі сказав? Навіщо приходив?

— На яке з питань відповідати? — усміхнувся я.

Макс знову відкинувся назад, помовчав, заспокоюючись, тоді кивнув:

— Розповідай. Я не перебиватиму.

— По-перше, він знає, де ти, — попередив я й приклав два пальця до вуха: можливо, навіть слухає нас зараз.

— Та! — відмахнувся Макс. — Я знаю...

І знову налив.

Я ледь не застогнав. Ну що ж це за лажа така?! Чому я знову відчуваю себе обдуреним? Навіть не встиг іще увійти у гру — а вже відчуваю. Всі стежать одне за одним. І всі про це знають. А ті, що стежать, певно, також знають, що їхні об'єкти в курсі... Всі знають про все. Крім, хіба що, Нестора. І мене. Йолоп. Забув, як воно робиться в нашій Конторі. Геть забув... Стоп! Контора — це одне, Макс — зовсім інше. Не міг же він знову злигатися з ними! Чи міг?

— І звідкіля інформація? — поцікавився я.

— Не інформація, — широко посміхнувся Макс, — я просто... — клацнув пальцями, підбираючи слово, — просто... відчуваю.

Відчуває воно. Я зітхнув, намагаючись наново звикнути до цього. Випив.

— А по-друге? — підбадьорив мене Макс.

— А по-друге, Жарох мертвий, — повідомив я, вже налаштувуючись на спокійне «я знаю», та цього разу мені таки вдалося здивувати індиго. Воно витріщилося на мене так, ніби побачило в моїх очах ядерний гриб.

— Ні! — сказало індиго.

— Так, — зітхнув я й потягнувся за сигарою.

Макс помовчав, влив у себе весь вміст келиха за раз. Мимоволі я відчув якусь збочену гордість за шоківий стан, у який увів хлопця. Це завжди здавалося мені майже неможливим... Я дістав із внутрішньої кишені диск і простягнув його Максові.

Дивне дитя. Не сіпнулося навіть, коли я досить різко (навмисно різко — перевіряв) діставав диск. Невже Док був правий? Невже воно справді довіряло мені? Чи просто вже навчилося читати думки? Не виловлювати їх навмання із навколишнього простору, як раніше, а цілеспрямовано читати? Не можна виключати... З Максом нічого не можна виключати...

Він вивів зображення на плазму та втупився в нього, розвалившись у кріслі й поволі тягнучи коньяк. Зі сторони могло видатися, ніби Макс відверто нудьгує, проте я вже давно вивчив — так він працює.

Я також відкинувся в кріслі. Все це я бачив уже не раз, та лише зараз, на цій недоречній плазмі, зміг переглянути спокійно, зосереджено, без зайвих і не менш недоречних, ніж плазма, емоцій.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ